

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 marca 2013r.,
sprawy **P. D.**
skazanego za przestępstwo z art. 280 § 1 kk i inn.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 8 sierpnia 2012 r., zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 21 marca 2012 r.,

p o s t a n o w i ł

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2) obciążyć skazanego P. D. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 marca 2012 r. Sąd Okręgowy uznał P. D. za winnego zbrodni z art. 280 § 2 k.k. i występków z art. 280 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. i wymierzył mu karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności. Wyrokiem z dnia 8 sierpnia 2012 r. Sąd Apelacyjny uniewinnił P. D. od zarzutu popełnienia czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k., w pozostałej części wyrok utrzymując w mocy.

Od tego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanego zarzucając rażące naruszenie prawa, które miało zdaniem skarżącego wpływ na treść orzeczenia, a polegające na obrazie przepisów art. 7 k.p.k., 201 k.p.k., 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k. przez uznanie przez Sąd Apelacyjny, że obrona nie wykazała niepełności opinii psychiatrycznej złożonej w sprawie.

Podnosząc powyższy zarzut, skarżący wniósł o uchylenie wyroku sądów obu instancji i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Prokuratury Apelacyjnej wniósł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym, co uzasadniało jej rozpoznanie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Zarzut kasacyjny koncentruje się na uznaniu, że złożona w postępowaniu w niniejszej sprawie opinia biegłych psychiatrów nie była wystarczająca dla poprawnego i kompleksowego rozpoznania sprawy, przez co - jak należy domniemywać - w sprawie nie zgromadzono kompletnego materiału dowodowego. Zarzut ten jest jednak chybiony. Podkreślić wypada, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem odwoławczym, przesłanki wniesienia którego są dużo bardziej restrykcyjnie ukształtowane, niż ma to miejsce w przypadku apelacji. Zgodnie, bowiem z przepisem art. 523 § 1 k.p.k., kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. O rażącym naruszeniu prawa w znaczeniu tego przepisu można mówić tylko w odniesieniu do takich naruszeń, które w swojej randze zbliżonego są do bezwzględnej przyczyny odwoławczej.

Zgodnie z art. 201 § 1 k.p.k., w celu wydania opinii o stanie zdrowia psychicznego oskarżonego powołuje się co najmniej dwóch biegłych lekarzy psychiatrów. Dopiero, gdy wedle swojego doświadczenia zawodowego uznają oni, że wskazane byłoby zasięgnięcie opinii biegłego z innej specjalności, organ prowadzący postępowanie może przychylić się do tego wniosku i powołać innego biegłego. Zatem zasadą wyrażoną w powyższym przepisie jest, że to biegli psychiatrzy decydują o potrzebie skorzystania z wiedzy innych specjalistów (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2011 r., II KO 59/11, *LEX nr 1084722*). Z uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego wynika, iż w pełni zaaprobował on rozstrzygnięcie sądu *a quo*, gdy chodzi o rzetelność i kompletność przedłożonej opinii psychiatrycznej, a powołani biegli nie złożyli wniosku z art. 201 § 2 k.p.k.

Skarżący natomiast nie wskazuje, na czym polegać miałyby ewentualne rażące naruszenie wskazanych w *petitum* kasacji przepisów. Nie prezentuje

zwłaszcza argumentów uzasadniających twierdzenie, że tezy opinii miałyby być wieloznaczne, a ona sama oparta na błędnych przesłankach, względnie, że nie odpowiada aktualnemu stanowi wiedzy w danej dziedzinie lub też, że jest sprzeczna z zasadami logicznego rozumowania, co wedle ugruntowanego orzecznictwa stanowi przesłankę uznania jej za niepełną lub niejasną w rozumieniu art. 201 k.p.k. (por. m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 19 grudnia 2012 r. II AKa 357/12, LEX nr 1254577). Argumentacja skarżącego ogranicza się właściwie do wyrażenia przekonania, że należałoby w sprawie powołać dodatkowego biegłego z dziedziny neurologii. Pamiętać należy, co słusznie wskazał w uzasadnieniu wyroku Sąd odwoławczy, iż subiektywne przekonanie strony o wadliwości opinii nie stanowi jeszcze przesłanki dopuszczenia przez sąd kolejnej opinii (s. 12 uzasadnienia).

Wobec powyższego, należało orzec jak na wstępie.